

REVĂRSĂTUL ZORILOR

1 IUNIE 1931

NUMĂRUL 11

Continarea întrebărilor de pe pagina 176

- 31, 32. Fă deosebire clară între aceia, cari își însușesc iubirea adevărului, și aceia, cari nu fac aceasta!
33. Numește cauza apariției clasei, care așa zice în inima sa: „Domnul meu întârze să vină.”
- 34, 35. Identifică clasa, pe care Domnul o numește „servul credincios și înțelept”! Cum își arată Domnul aprobarea față de dânsii? Ce este privilegiul lor?
- 36—39. Ce a fost pentru Isus bucuria, care-l aștepta? Ce este atunci bucuria Domnului, în care invită Domnul pe credincioși să între?
- 40, 41. Explică dacă temere sau slăbiciune dovedește că cineva nu a intrat în bucuria Domnului!
42. Arată, că chiar și atunci poate să fie cineva în bucuria, Domnului, dacă împrejurările sunt contrare și atacurile infocate!
- 43, 44. Citează texte din cari se poate vedea, cum putem ști dacă cineva iubește într’adevăr pe Dumnezeu? Descrie situația prezentă, care servește la încercarea lutoasă, cari susțin că iubesc pe Dumnezeu!
45. Cine sunt „cei fărădelege” (fățarnici, răi)? Explică cauza stării lor prezente? Cum se descopere că cine sunt? Care va fi soarta lor?
46. Explică ce înscamnă paza, pe care Dumnezeu a promis-o celor ce-l iubesc!
47. Ce cuget ne dă aceea, că Iehova ne-a descoperit cartea Apocalipsului? Ce efect va avea descoperirea Apocalipsului?
- 48—50. Arată îngrijirea lui Dumnezeu la alegerea textului anual! De unde se poate ști că la cine se referă promisiunea aceasta încurajatoare?
51. Ce bucurie mare stă înaintea rămășiței? Ce condițiune trebuie împlinită înainte de intrarea în această bucurie?

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

1 Iunie 1931

No. 11

Campania Domnului

„Și se va predica această evanghelie a împărăției lui Dumnezeu în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.“ — Matei 24 : 14.

IEHOVA Dumnezeu a comunicat această declarație prin Christos poporului său uns spre învătătură, după ce Isus a venit la templul său. Așa este fără'ndoială, pentru că Isus a zis: „Căci Eu n'am vorbit dela mine însumi, ci Tatăl, care m'a trimis El însuși mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc.“ (Ioan 12 : 49) Cei ce sunt acuma în deplină armonie cu Iehova, cu bucurie dau ascultare acestei porunci ordonată de Isus. Cei ce fac astfel formează o societate, și societatea aceasta a început campania spre mărirea lui Dumnezeu. Toți unșii ar trebuie să aibă cunoștință clară despre această mare campanie, și pentru aceia publicăm cele ce urmează, ca să ajutăm pe toți, ca să înțeleagă cum se cade.

² Watch Tower Bible and Tract Society îndeplinește pe pământ una din cele mai importante lucrări. Cei ce concluează în acest lucru, nu lucrează de dragul câștigurilor personale sau materiale. Pentru dânsii conclucarea la acest lucru mare formează cel mai mare privilegiu; pentru aceasta nici nu țin seamă de durata timpului de muncă. Ei nu se mărginesc la o ziua de lucru de opt oare. Toate celelalte societăți din lume urmăresc scopuri egoiste personale sau materiale, însă societatea noastră lucrează din îndemnuri curate neegoiste.

³ Toate instituțiile și organizațiile lumești sunt în nedumerire și sunt în disperare în privința viitorului, care nu știu ce le poate aduce. Societatea însă nu este deloc îngrijorată în privința viitorului. Această declarație poate că unora li se va părea ciudată, și pentru aceasta vom servi cu explicație.

⁴ Cam înainte cu șase mii de ani, un fiu al lui Iehova, cu numele Lucifer a fost denumit de îngrijitorul creațiunei pământeste, omul încă era sub îngrijirea sa. Lucifer s'a răsculat împotriva lui Dumnezeu și puterea sa a folosit-o spre rău. A provocat pe Iehova, ca să facă pe pământ un astfel de om, care și în cele mai grele încercări să-și poată păstra neprihănirea. El a cauzat căderea omului și osândirea lui la moarte, și nu a conținut să defaime pe Dumnezeu. După aceasta Dumnezeu a schimbat numele lui Lucifer și de atunci numele lui numai ca Satan, Balaur, Șarpe și Diavol apare în Scriptură. Dumnezeu a dat

în știre scopul său că are să stârpească pe Cel rău. Aceasta ar fi putut-o face imediat și putea începe să facă un alt om desăvârșit pe pământ. Însă înțelepciunea desăvârșită a ales o cale chiar contrară cu aceasta. Înainte de nimicirea lui Satan și a asociaților săi blăstămați, Dumnezeu vrea să deie lui Satan o ocazie deplină, ca să-și dovedească declarația provocatoare, și în acest scop nu l'a împiedecat întru ducerea la îndeplinire a planurilor sale nelegiuite. Iehova a declarat, că la timpul stabilit are să intervieve și are să nimicească pe cel rău cu toate lucrările sale împreună.

⁵ Satan și-a urmat drumul fărădelegii neîmpiedecat peste șase zeci de secolii începând dela Eden, numai cu acele ocazii a fost puțin turburat, când uneori Dumnezeu în mod mai pronunțat a pus înaintea omenirii numele său, ca să nu uite cu totul de Creator. Scriptura și faptele vizibile de azi dovedesc, că timpul hotărât al lui Dumnezeu, ca să nimicească pe Satan și lucrurile sale, a sosit. Însă înainte ca să facă aceasta, vrea să facă un lucru interesant pe pământ; acest lucru este acuma în curs, și societatea amintită mai înainte, care face acest lucru, formează partea văzută a organizației lui Dumnezeu de pe pământ. Această lucrare trebuie să se facă, și în armonie cu porunca Domnului trebuie îndeplinită. Ce este lucrul acesta, și când va fi executat?

⁶ Cu ocazia goairei omului din grădina Edenului, Dumnezeu a dat în știre, că va ridica o „sămânță“, prin care se va înființa o stăpânire dreaptă pe pământ. Mai târziu a mai exprimat și aceea, că Isus Christos fiul său iubit și cei ce sunt în legătură cu dânsul în lucrarea aceasta dreaptă formează „sămânța“ promisă. Această „sămânță“ El a ales-o în cei nouăsprezece secolii trecuți și acuma este în stadiul împlinirii.

⁷ Isus a trebuit să se facă om și să moară în scopul mântuirii omenirii, și așa s'a și întâmplat; pentru aceasta l-a înviat Dumnezeu din morți și i-a dăruit viață vecinică pe treaptă dumnezeiască. Scopul principal pentru care Isus a venit pe pământ, nu a fost răscumpărarea omului, ci publicarea adevărului lui Iehova, și cu aceasta a mers împreună și scopul lui Dumnezeu pentru mântuirea

omului. El cu credincioșie a dus la îndeplinire lucrul ce i-a fost încredințat și pentru credincioșia sa i-a dăruit Dumnezeu numele „martorul drept și credincios“.

* Dela suirea lui Isus la cer au trecut aproape nouăsprezece sute de ani, și ochii omenesți nici nu-l vor mai vedea în veci, deoarece El este o ființă dumnezeiască. Ca încredințatul principal al lui Iehova este înzestrat cu putere deplină în cer cât și pe pământ. Dumnezeu a promis, că Isus are să se întoarcă la timpul hotărât, are să ieie la mână treburile lumii și are să cârmuiască cu dreptate. Dumnezeu în 1914 a așezat pe Isus pe tronul autorității și a început să exercite puterea de rege, ceea ce dovedesc faptele vizibile și psalmii 110 : 1-4; 2 : 6. Imediat după aceasta a izbucnit războiul în cer între Isus și îngerii săi pe de-o parte și Satan și îngerii săi pe altă parte, și Satan a fost aruncat jos din cer, și lucrul său nelegiuit îl continuă acuma pe pământ. Aceasta este starea întunecimei și a fărâdelegilor, care trebuie să fie înaintea căderii definitive a organizației lui Satan.

° Chiar este fără scop să spunem și separat, că Atotputernicul Dumnezeu are o organizație, care execută lucrul său. El este Dumnezeuul rândului, la El toate merg în regulă, și El lucrează prin organizația sa. În această organizație căpetenia este Isus Christos. Pe la anul 1879 s'a întâmplat, că Isus Christos a început să restatormicească pe seama urmașilor săi credincioși adevărurile Scripturii, cari au fost ascunse în urma faptelor rele ale agenților lui Satan. Lucrarea aceasta Scriptura o numește „pregătirea drumului înaintea lui Iehova“. Editarea revistei cam în acest timp s'a început, și nu peste mult după aceea s'a înființat și Watch Tower Bible and Tract Society, și de atunci aceasta constituie unealta sau canalul văzut, care a ținut legătura de unitate între urmașii Domnului Isus Christos de pe pământ. Înființarea Societății a fost fără îndoială încuviințată de Domnul.

¹⁰ Incepând dela înființarea Societății, și până la 1917 neconținut a comunicat poporului său adevărul despre scopurile lui Dumnezeu. În 1917 curgea războiul și poporul lui Dumnezeu de pe pământ a fost năpădit de multe persecuții și mari probe. Războiul mondial a dat ocazie acestor persecuțiuni și acesta a cauzat și aceea că Societatea a trebuit să steie cu lucrul ei aproape un an. Domnul după aceea a arătat și motivul pentru care lucrul s'a întrerupt, iar după aceea iarăși s'a pus în picioare. Lucrul Societății dela 1919 a luat un avânt din ce în ce mai mare.

¹¹ Capitolul 24 din Matei formează profeția cea mare a Domnului despre evenimentele, cari vor fi la sfârșitul lumii. Această profeție este un răspuns la întrebarea învățăceilor. Isus i-a învățat în privința întoarcerii și împărăției sale, și le-a comunicat, că atunci va stabili dreptatea și va stârpi pe cel nelegiuit și va binecuvânta popoarele de pe pământ. Dat fiind că învățăceii au dovedit

cel mai mare interes față de aceste lucruri, l-au întrebat care vor fi semnele după cari vor cunoaște sfârșitul lumii și prezența Domnului. El a răspuns că începutul vârstei aceleia se va cunoaște de pe un mare război mondial, care va fi urmat de foamete, ciumă și strâmtorări. Această profeție a început să se împlinescă în 1914, și această împrejurare arată timpul împlinirii profeției din psalmul 2 : 6, unde citim: „Totuș, Eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt.“ Prin aceasta vedem împlinirea din Apocalips 11 : 17 și 18; unde citim: „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia ta.“

¹² Prima și a doua venire a Domnului stau în legătură una cu alta, și anume în punctele următoare: Cu trei ani și jumătate după începutul serviciului său, anume în 33 după Christos, a intrat în templul din Ierusalim, s'a oferit Izraelului de rege, și a început să curățească templul. În armonie cu aceasta s'a întâmplat și în toamna anului 1914 când a fost așezat pe tronul său; după trei ani și jumătate, în primăvara anului 1918 s'a prezentat în biserică sa spirituală și a început la examinarea și încercarea lui. Sub templul acesta înțelegem pe aceia, cari s'au consacrat pe deplin lui Dumnezeu, și pe cari Domnul i-a recunoscut de urmași ai lui, aceștia formează biserica lui Dumnezeu zidită fără mână de om. (II Corinteni 6 : 16; I, 3 : 16) Venirea Domnului Isus la biserică spirituală a avut loc în scopul încercării și judecării urmașilor săi. Dela acest timp încoace a luat Domnul Isus în organizația sa pe cei probați, și i-a făcut membre ale clasei templului. Membrele clasei templului, cari sunt încă pe pământ, se numesc „rămășița“ Domnului și sunt unși; aceasta înseamnă, că sunt denumiți oficial, ca să facă lucrul Domnului pe pământ, așa cum poruncește El.

¹³ Societatea „Watch Tower Bible and Tract Society“ a fost fondată și organizată conform legilor țării, ca să execute lucrul acesta hotărât. Privind din punctul acesta, ea formează cauza unei afaceri legale. Această Societate este numită Societatea Turnul de Veghere-Bibliei și Tractate, și se compune din niște bărbați și femei pe deplin consacrate lui Dumnezeu și cauzei sale, cari nu sunt de acord să simpatizeze cu vre-o ramură a organizației lui Satan. Aceștia stau împreună cu Isus Christos în legământul pentru împărăție, și s'au consacrat cu totul serviciului Domnului. Atunci când vorbim despre „Societate“, prin aceasta înțelegem numai pe aceia, cari s'au consacrat pe deplin lui Dumnezeu și cauzei sale. Domnul a servit fiecăruia în parte dovadă și acuma fiecare poate să distingă, dacă este membrul organizației lui Dumnezeu sau nu.

¹⁴ În ce scop sunt acuma acești bărbați și femei pe pământ? Oare se pregătesc să meargă în cer?

Isus a răspuns la această întrebare. Când vorbește despre cei credincioși pe cari îi va fi găsit atunci când vine la templul său, pe aceștia îi numește pe toți laolaltă „serv“ și îi distinge cu numele „serv bun și credincios“. Declarația lui este următoarea: „Să știți că dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa. De aceea și voi fiți gata; căci fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este deci servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceate slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de servul acela pe care stăpânul său la venirea lui îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile sale.“ — Matei 24 : 43—47.

¹⁵ Când amintește în acest text „toate averile sale“ prin aceasta înțelege interesele împărăției sale, și aceste interese sunt pe pământ. Pe acești credincioși îi alege și denumește ca să facă voia lui Dumnezeu pe pământ. Acesta este lucrul pe care îl face Societatea.

¹⁶ Ce este voința lui Dumnezeu pentru dânșii, și ce lucru trebuie să facă? Evenimentul cel mare pe care creștinii l-au așteptat dela Rusalii, este și astăzi venirea a doua a lui Christos și întemeierea împărăției lui Dumnezeu sub cârmuirea lui Christos. Răspunzând la întrebarea aceea, când se va începe acest timp, Isus a vorbit despre unele întâmplări cari vor dovedi începutul, și întâmplările acestea s'au început în 1914. Împlinirea acestor evenimente, cari dovedesc prezența a doua a Domnului și că împărăția este aproape, a făcut și face și astăzi bucurie pe seama acelora, cari iubesc pe Dumnezeu și pe Domnul. Cuvântul „evanghelie“ înseamnă veste de bucurie; pentru aceasta spune Domnul Isus la venirea sa la templul său, adresându-se „clasei servului credincios și înțelept“: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.“ (Matei 24 : 14) Prin cuvintele acestea Domnul descrie lămurit un lucru anumit pe care aceia trebuie să-l facă, cari sunt membrele templului lui Dumnezeu și sunt încă pe acest pământ. Nici un singur creștin nu poate fi plăcut înaintea Domnului, care se codește sau neglijează să lucreze după împrejurări în lucrarea aceasta.

¹⁷ Pe acești credincioși Domnul i-a adunat la sine dela 1918 încoace și i-a adus în oastea sa, pe care o numește „templu“ sau „clasa servului credincios“, și pe care Scriptura o mai amintește și ca „rămășița Sionului“, care este organizația lui Dumnezeu. Domnul pe aceasta „rămășiță“ a îndreptat-o cu datorința și slujba propovăduirii mărturiei despre împărăția sa. (Apocalips 12 : 17) Bărbații și femeile cari fac parte din această oaste, trebuie să dea ascultare poruncilor Domnului și ei vor fi ascultători; serviciul lor pentru Domnul trebuie să fie din iubire curată, și așa și este. Lucrul lor nu-l fac pentru plată, și nici nu pentru o

slujbă de onoare și cinste și nu după placul oamenilor. Ei lucrează pentru că iubesc pe Dumnezeu și pe Christos și se bucură dacă și ei pot contribui cu ceva la curățirea numelui sfânt al lui Iehova. Cei ce se vor dovedi credincioși până la sfârșit, vor lua parte la curățirea numelui și cuvântului lui Iehova, și prin purtarea aceasta a lor vor dovedi, că Dumnezeu are pe pământ și astfel de bărbați și femei, cari și în cele mai grele împrejurări își pot păstra neprihănirea lor în fața lui. Aceștia ies afară să vestească evanghelia; „vestirea“ înseamnă să comunice și altora vestea de bucurie; și întreg lucrul lor constă acuma din aceasta.

¹⁸ Ce scop servește aceea, că acest popor, pe care îl numim Societate, se ocupă cu vestirea evangheliei, a vestei de bucurie despre împărăția lui Dumnezeu? Scopul adevărat îl formează vestirea scopului lui Dumnezeu popoarelor și domnițorilor pământului, îndeosebi națiunilor cunoscute „creștine“, ca să ieie la cunoștință, că în curând va curăți numele și cuvântul său, și vrea să dovedească înaintea creațiunii întregi că El este Dumnezeul Atotputernic.

¹⁹ Indatăce această mărturie în ascultare față de Dumnezeu se termină, vine sfârșitul lumii, sau nimicirea completă a organizației lui Satan; acest capăt se va arăta prin războiul cel mare a Dumnezeului Atotputernic, care este numit și de „războiul Armagedonului“, și pe care Isus îl numește de timpul cel mai periculos care a existat vre-odată pe pământ. Dar spune și aceea, că nu va mai fi asemenea lui, deoarece în acel război întreaga organizație a lui Satan va fi nimicită. (Matei 24 : 21, 22) Imediat după război, dreptatea va fi întemeiată în mod desăvârșit pe pământ. Treburile lumii le va prelua guvernul lui Christos, care va aduce ușurare celor apăsați și binecuvântări celor ascultători.

²⁰ Deci lucrul pe care îl face Societatea, este lucrul împărăției, de aceea, pentru că aceia, cari formează Societatea laudă faptele și măreția Dumnezeului Atotputernic, și dau în știre omenirii marea privilegii, ce va însemna pentru dânșii împărăția lui Dumnezeu. Deci din acest motiv lucrul Societății este lucrul cel mai important dintre toate câte se fac pe pământ. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, și pentru aceasta este mai importantă decât orice. Aceasta trebuie să se facă fără interese personale, pentru că alt motiv nu este bineplăcut nici înaintea lui Dumnezeu și nici înaintea Domnului Isus Christos, marea slujbas a lui Dumnezeu.

Organizație

²¹ Lucrul făcut de consacrați între 1879--1918, a fost preumbrat de lucrurile executate de profetul Ilie. Însemnarea din Scriptură spune, că Eliseu a fost uns și denumit în locul lui Ilie, ca să ducă la îndeplinire lucrul început de Ilie. Atât Ilie cât și Eliseu au reprezentat pe poporul ales al lui Dum-

nezeu, și ei împreună închipue pe poporul acela, care popor face un lucru deosebit, și în timpuri deosebite. Lucrul în anul 1918 s'a sfârșit în corespundere cu aceste umbre, și aceasta în mod simbolic este arătat prin răpirea lui Ilie. Lucrul poporului consacrat al lui Dumnezeu, peste un an de vreme iarăș a fost restabilit din mila lui Dumnezeu. Domnul a descoperit atunci poporului său, că încă mult lucru le stă înainte. Cei ce au stăruit pe lângă Dumnezeu cu iubire și cu sânguință au căutat să laude numele său, au început la lucru cu un zel, care se cuvine casei Domnului. Mai târziu în 1922 s'a întâmplat, că adunarea lui Dumnezeu a recunoscut, că Isus Christos a venit la templul său, și că toți cei probați trebuie să lucreze la vestirea Regelui și a împărăției de căteori li se prezintă ocazie pentru aceasta. În urma acesteia a fost organizat lucrul Societății mai întâi în mod regulat și mai bun.

22 Urmașii lui Christos au început să recunoască, că Dumnezeu nu numai că și-a ales un popor, ca să-l ridice în cer, dar mai mult, pe poporul acesta l-a ales pentru numele său, care mai cu seamă la sfârșitul lumii trebuie să fie activ în calitate de martor al său. S'a înțeles lămurit, că „această evanghelie a împărăției“ înainte de sfârșitul definitiv trebuie să se vestească națiunilor spre mărturie.

23 În scopul acestui lucru a trebuit să se facă multe cărți și broșuri. Ca toate aceste lucrări să le facem cu străini, aceasta ar fi scumpit mult cărțile, și astfel era cu neputință să se dea în știre poporului vestirea lui Dumnezeu. Pentru aceasta a început Societatea să zidească tipografii pentru fabricarea cărților de lipsă. S'a edificat fabrica din Brooklyn și a fost echipată cu cele mai noi și bune mașini de tipar. În această fabrică, azi se pot confecționa zilnic 20 000 exemplare de cărți mari legate în pânză. O altă fabrică am edificat în Magdeburg în Germania, iar a treia în Bern din Elveția. Aceste fabrici pregătesc cărțile de lipsă pe limbile din Europa și alte părți ale lumii. Astfel evanghelia împărăției lui Dumnezeu este publicată în 36 limbi diferite, și este răspândită printre omenire în așa zisele „țări creștine“. Deci mărturia între națiuni este în curs.

24 Dat fiind că fabricarea cărților o fac astfel de bărbați și femei cari s'au consacrat cu totul Domnului și cauzei sale, și nu caută să obțină câștiguri bănești, și deoarece cumpărarea materialelor, pregătirea cărților și a altor confecțiuni literare se face cu cea mai mare grijă și economie, și mai presus de toate pentru că binecuvântarea Domnului este asupra lucrului, aceste cărți se pot răspândi între popoare cu un preț foarte ieftin.

25 Aztăzi Societatea răspândește următoarele cărți legate în pânză: Harfa lui Dumnezeu — Eliberare — Creațiune — Impăcare — Guvernare — Viață — Profetie — Lumină Vol. I. și II.; afară de acestea următoarele broșuri: Intoarcerea Domnu-

lui — Iad — Unde sunt morții? — Zilele din urmă — Prosperitate sigură — Apăsare — Judecată — Crime și nenorociri — Războiul sau pace? — Prohibițiunea și Liga Națiunilor — De vorbă cu morții — Miloane trăesc ce nu vor muri niciodată — Dezastrul lumii — Mângăere poporului — Mângăere pentru Evrei — Steag poporului — Libertate pentru popor — Prietenul poporului — afară de acestea revista și „Golden Age“ (Epoca de Aur), cari toate publică vestea împărăției. (Românește se capătă numai Creațiune și Războiul sau Pace?).

26 Din 1922 lucrul a tot crescut și din an în an s'a tot dezvoltat: și din darea de seamă din 1930 vedem, că dintre toți anii de până acuma acesta a fost cel mai bun. Anul 1929 a fost mai mult anul prosperării materiale, însă anul 1930 a arătat o situație grea comercială; cu toate acestea lucrul poporului lui Dumnezeu pe terenul vestirii împărăției a tot crescut. Cărțile sus amintite au fost scrise și publicate între anii 1921 și 1930. Numărul cărților răspândite în diferite limbi, la sfârșitul anului 1929 face 77 452 360. Dacă la acest număr mai adaugem cantitatea răspândită în anul 1930, vă puteți închipui lucrul mare pe care l'au făcut în cei zece ani din urmă câțiva bărbați și femei sub denumirea „Societate“, cari sunt cunoscuți sub numele „servul lui Dumnezeu“. Nici o organizație de pe pământ întemeiată de oameni nu ar putea face un lucru asemenea. Numai Domnul poate să producă un rezultat atât de strălucit; aceasta a făcut-o prin consacrării lui, și fiecare dintre aceștia a prețuit privilegiul, că poate să dea ascultare Domnului, și vede fiecare, că voința lui Dumnezeu este aceea, ca această evanghelie a împărăției să fie dată în știre oamenilor.

27 Lucrul desigur trebuie făcut după rânduială, și în scopul acesta organizația a fost executată cât se poate de desăvârșit, în ce măsură oameni ne desăvârșiți sunt capabili la așa ceva; și din harul lui Dumnezeu aceasta se întâmplă întru preamărirea lui. Din acest motiv se poate spune cu convingere, că Societatea face o parte a organizației lui Dumnezeu spre îndeplinirea lucrului său și aceasta este singura parte văzută a organizației sale pe pământ. Aceasta nu înseamnă, că trebuie să ne mândrim cu o instituție făcută cu oameni și cu ajutorul oamenilor, ci cu Domnul, deoarece cei ce fac parte din Societate știu, că ei singuri nimic nu pot face; însă din harul și cu ajutorul spiritului Domnului lucrul său se va putea duce la îndeplinire și se va și face.

Atac

28 Satan, Diavolul este marele dușman al lui Dumnezeu, și este dușmanul tuturor acelor, cari iubesc pe Dumnezeu și îl servesc. Cu apucăturile sale viclene totdeauna s'a silit ca să țină omenirea în neștiință față de adevăr, în scopul ajungerii acestei ținte s'a folosit totdeauna de amăgire și înșelăciune. Satan este dumnezeul lumii acesteia și a făcut o mare organizație prin faptul, că a

amăgit gloatele poporului și pe conducătorii lor. Organizația sa este „sămânța” sa, deoarece execută poruncile sale. Se poate crede că această organizație a lui Satan se va împotrivi cu forță lucrului reprezentanților lui Dumnezeu. Dușmănia se vede din zi în zi și dacă înțelegem Scriptura nici o îndoială nu vom avea în ce privește existența ei.

²⁰ Dumnezeu arată în cuvântul său, că sămânța Șarpelui este organizația lui Satan care este compusă de ființe diavolești, spirituale, nevăzute de oameni și factorii domnitori văzuți ai lumii acesteia, anume elementele financiare, politice și religioase, cari stăpânesc popoarele. Iehova spune în cuvântul său, că va pune dușmănie între sămânța promisiunii și cea a lui Satan. (I Moise 3 : 15) Această dușmănie nu se putea arăta în așa mare măsură, până nu a început și sămânța lui Dumnezeu o luptă în așa mare măsură față de sămânța lui Satan. Sămânța promisiunii a apărut îndeosebi în 1914 și de atunci a început la activitate, atunci când Iehova a așezat pe tron pe fiul său iubit; de atunci sămânța șarpelui a desfășurat o mare dușmănie împotriva poporului lui Dumnezeu.

²⁰ Isus a exprimat clar că preoțimea izraelită este sămânța Diavolului. Satan pe acești oameni i-a folosit ca să persecute și să atace pe Isus. Antitipul acestora este preoțimea stricată de azi, mai cu seamă preoții acelor națiuni cari se numesc „creștine”. De aceștia se mai țin și aceia, cari au cunoscut cândva adevărul, după aceea însă au devenit nelegiuiți și s’au unit cu organizația Diavolului. Aceștia împreună formează sămânța Diavolului, deoarece sunt orbiți față de adevăr și se lasă folosiți de dușman ca să atace pe aceia, cari aduc poporului adevărul; prin dușmănia lor contribuiesc la aceea ca să țină poporul în întunecime. Cei ce dela 1879 încoace s’au împărtășit de cunoștința adevărului, dar iubirea adevărului nu au însușit-o, au devenit nelegiuiți. Primirea iubirii adevărului înseamnă servirea cauzei lui Iehova în mod neegoist. Care din ceva interes servește cauza lui Iehova, spunem în scopul ca să meargă în cer, să ajute Doianului la cârmuirea universului și să strălucească, acela nu este devotat cu totul cauzei lui Dumnezeu.

²¹ Cei ce s’au ferit să se supună poruncilor Domnului pe terenul vestirii evangheliei și s’au purtat cu dușmănie față de lucru, au devenit cu ușurință uneltele lui Satan și cei mai aprigi dușmani ai Societății. Aceștia sunt mai pregătiți pentru atac, pentru că mintea lor e mai ascuțită. Atacul împotriva lucrului Societății dovedește mai bine decât orice, că lucrul Societății este a Domnului și se bucură de aprobarea Domnului; iar acum vom aduce înainte câteva texte, cari dovedesc aceasta.

²² Satan chiar dela începutul istoriei universale a defăimat și hulit numele lui Dumnezeu. El chiar dela început a fost defăimătorul lui Dumnezeu și

numele Diavol înseamnă defăimător (învinuitor). În toate timpurile a ridicat ocări și învinuiri nelegiuite împotriva lui Dumnezeu. Citim despre Isus, care a venit pe pământ să îndeplinească lucrul pentru care Dumnezeu l-a trimis: „Căci ocările celor ce te ocăresc pe tine, cad’ asupra mea.” (Psalm 69 : 9) Ocara înseamnă defăimarea numelui și lucrului altora, și țintește păgubirea acelor și a lucrului lor. Cei ce au devenit copiii supuși ai lui Dumnezeu, și au făcut tot ce au putut pentru servirea cu credincioșie a lui Dumnezeu, ca să urmeze pe Isus în urmele pașilor săi, au fost expuși la asemenea ocări și defaima, ca și Iehova și Isus Christos, și aceasta așa este și până acum. „Căci și Christos n’a căutat să-și placă lui însuși; ci după cum este scris: Ocările celor ce te ocăresc pe tine, au căzut peste mine.” (Romani 15 : 3) Pe acești credincioși tot Diavolul și reprezentanții lui îi defaimă.

²³ Isus a dat învățătură urmașilor săi prin următoarele cuvinte: „Dacă vă urește lumea, știți că pe mine m’a urit înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v’am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urește lumea.” (Ioan 15 : 18—20) Cuvintele acestea Isus le-a exprimat fără îndoială pentru încurajarea acelor, cari cu credincioșie vor pași pe urmele pașilor săi; și cari cunosc adevărurile acestea, și se bucură de privilegiul, că formează o parte a organizației văzute a lui Dumnezeu sau a Societății, nu sufăr, ca să fie împiedecați de ocări și defaima în năzuința lor de a duce la îndeplinire lucrul Domnului. Ci mai mult pe aceste le privesc ca dovadă, că lucrul pe care îl fac este a Domnului.

²⁴ Ca urmașii adevărați și credincioși ai Domnului să fie încurajați și să înainteze și în mijlocul acestor atacuri, citim: „În lumea aceasta strâmtorare veți avea.” (Ioan 16 : 33) „După multe încercări vom intra în împărăția lui Dumnezeu.” (Fapte 14 : 22) „Căci cu privire la Christos vouă vi s’a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.” (Filipeni 1 : 29) „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El.” (II Timotei 2 : 12) Pentru încurajarea lor este scris și ceea ce urmează: „Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Christos, ferice de voi! Fiindcă spiritul slavei, spiritul lui Dumnezeu se odihnește peste voi.” — I Petru 4 : 14.

²⁵ În armonie cu aceste texte, poporul adevărat al lui Dumnezeu, care compune Societatea, nu iubeste lumea, și nici lucrurile cari sunt în lume. Întreaga sa iubire o consacrează lui Dumnezeu și împărăției sale drepte. Ei stăruiesc lângă Christos și împărăția sa dreaptă și apreciază cum se cuvine ceea ce a zis Domnul în cuvântul său, că toți aceia, cari sunt împotriva lucrului său sunt împotriva lui Christos și a împărăției sale, prin urmare împotriva lui Dumnezeu. Aceasta se referă și la unii ca aceia, cari au susținut odinioară, că servesc lui Dumnezeu, iar în urmă s’au lepădat. Cei ce cu adevărat

și cu credincioșie stăruesc, recunosc organizația lui Satan, care este împotriva organizației lui Dumnezeu. Ei văd lămurit întrebarea pusă la discuție, și cu bucurie stau de partea Domnului și cu plăcere vestesc solia lui. Domnul către aceștia vorbește în cuvântul său: „Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt, și știți orice lucru.” (I Ioan 2 : 20) Aceasta înseamnă că pe dânsii Dumnezeu i-a uns și i-a denumit să ducă la îndeplinire lucrul său și ei cunosc toate lucrurile cu privire la întrebare. Ei văd organizația nelegiuită pe o parte și organizația dreaptă pe cealaltă parte, și din harul lui Dumnezeu au hotărît, că vor vesti adevărul neținând seamă la atacuri (persecuțiuni). Din această cauză cu sârguință se ocupă cu vestirea evangheliei împărăției și sunt persecutați pentru credincioșia lor; aceste persecuțiuni vin din partea acelor, cari se declară creștini, cu toate că sunt de parte să fie creștini.

³⁶ Prin urmare Scriptura și evenimentele văzute se unesc împreună și dovedesc, că Societatea numită și „serv”, în timpul prezent este reprezentantul vizibil al lui Dumnezeu pe pământ și din această cauză constituie o parte a organizației sale vizibile.

³⁷ Societatea nu urmărește scopul, ca să convertească pe cineva sau la înjgheburile unei organizații prin strângerea de membri. Singura misiune pe care o are este vestirea evangheliei lui Dumnezeu despre împărăția sa, ca prin aceasta să demonstreze, că Iehova este singurul leac pentru multe boli ale omenirii. Societatea învață pe oameni să cunoască adevărul, și înafară de aceasta n'are alt scop. Deoarece acesta este lucrul care trebuie făcut la porunca Domnului, cel ce crede aceasta, va cunoaște oricine, că lucrul acesta va înainta necontenit, până când voința sa va fi dusă la îndeplinire.

Curaj

³⁸ „Curajul” înseamnă executarea unei datorii sau a unui lucru împărțit, cu deplină credință, cu toate că se știe că calea va fi îngreunată de niște dușmani tari; precum și încrederea nestrămutată în aceea putere, care este la spatele lucrului împărțit. În anul trecut rămășița a dovedit un curaj adevărat. Rămășița știe că Iehova este cu ea în luptă. Se încred cu totul în El și sunt curajoși în mijlocul a orice primejdie și persecuțiune. Ei apreciază promisiunea aceea a lui Iehova, că are să-i înconjure cu paza sa, despre ce este scris: „Fiindcă mă iubeste — zice Domnul — deaceia îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște numele meu.” — Psalm 91 : 14.

³⁹ Impotrivirea a tot crescut în cursul anului, dar aceasta nu a răcit zelul celor credincioși lui Dumnezeu și nici nu le-a răpit curajul. Preoțimea așa zisei „creștinătate organizată” a desfășurat o mare dușmănie și a continuat o luptă dâră împotriva rămășiței. Aceasta s'a întâmplat chiar așa

cum a fost prezis de Domnul, pentru că Satan este plin de mânie și caută să nimicească pe „rămășița seminței femeii”. (Apocalips 12 : 17) Preoțimea fățarnică a pus la cale deținerea multora, și mai multe procese au trebuit pertractate în fața judecătorilor. Frații au fost învinuiți că calcă legea repaosului duminical.

⁴⁰ Aceste învinuiri sunt fără îndoială mincinoase, dar este fapt că au fost ridicate, și cei ce au fost învinuiți astfel s'au cugetat la aceea, că și Isus asemenea a fost învinuit. Isus așa a vorbit către urmașii lui: „Servul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă m'au prigonit pe mine, și pe voi vă vor prigoni.” Lucrătorii Domnului în nici un înțeles nu sunt vânzători ambulănți. Acești lucrători nu fac comerț și nu concurează unul cu altul. Cel ce iubește pe Domnul și îl servește, cu bucurie salută pe toți aceia, cari fac asemenea lucru. Acești lucrători nu caută la câștiguri bănești sau să câștige membri pentru o organizație oareșcare; ei își folosesc toată puterea ca să împlinească poruncile lui Dumnezeu. Ca copiii lui Dumnezeu sunt încredințați și imputerniciți, ca indiferent de numirile zilelor, să vestească evanghelia. În America și alte țări în Dumineci obișnuesc să vestească evanghelia; și nicidecum nu este o purtare înțeleaptă, ca să dețină pe cineva care vestește evanghelia împărăției lui Dumnezeu într'o anumită zi, chiar dacă ziua aceea este Dumineca. Natural că piedecile de acest fel rezultă din tălmăcirea greșită a legilor lumesti. Piedecile și dușmăniile de acest fel se întâmplă pentru că credincioșii să fie probați. Aceste întrebări la discuție trebuie să se rezolve, pentru că Domnul hotărît nu voiește aceea, ca servii lui când sunt persecutați, să rămână în neactivitate și să părăsească lucrul mărturiei. Deoarece se încred din toate puterile lor în Dumnezeu, ei continuă lucrul.

⁴¹ Dacă cineva s'a silit după cele mai bune puteri ale sale, a lucrat cât a putut (nu în lucru lumesc) și e trudit, iar după aceea îl reține un polițai sau jandarm și îl aduce înaintea judecătoriei, uneori uimit poate să se întrebe, că oare pentru ce permite Dumnezeu aceste atacuri și persecuțiuni. Dar nu este oare așa, că atacurile de acest fel atrag atenția oamenilor asupra martorilor lui Dumnezeu și prin aceasta ei devin martorii lui Dumnezeu? Rămășița știe că Domnul este în fruntea oștirii, că El știe tot ce face dușmanul, și când îi place, are să-l sdrobească. Faptul că El îngăduie lucrurile acestea, arată că aceste lucruri sunt spre binele rămășiței.

⁴² Rămășița înaintea și execută lucrul cu deplină încredere și curaj înnoit. Ea este hotărîtă, ca să continue lucrul până la sfârșit neținând seamă la atacuri. Cei ce iubesc pe Domnul recunosc, că ei trebuie să fie supuși „stăpânirilor înalte”, anume lui Iehova Dumnezeu și Isus Christos, precum și acelei părți a organizației lui Dumnezeu, căreia îi este încredințată conducerea lucrului, cum a fost de pildă imputernicirea apostolilor.

43 Deoarece li se atrage atenția asupra atacurilor, și știu că aceste au să vină peste ei, nu se miră dacă se împlinesc. Domnul desigur are de scop, ca să sprijinească și să încurajeze pe aceia, cari se ocupă cu vestirea evangheliei împărăției sale, pentru aceasta a lăsat să se însemne de Petru: „Prea iubiților nu vă speriați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi. Dimpotrivă bucurați-vă întrucât aveți parte de patimile lui Christos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Christos, ferice de voi! Fiindcă spiritul slavei, spiritul lui Dumnezeu se odihnește peste voi.“ — I Petru 4 : 12—14.

Intrebări pentru studiul berean.

1. De la cine provine textul citat? Pentru ce s'a însemnat?
- 2, 3. În ce privință se deosebește Watch Tower Bible and Tract Society, de orice altă societate din lume?
- 4—6. Explică cauza nedreptăților pământești în cei șase mil de ani trecuți! Intrucât și pentru ce a intervenit Dumnezeu uneori? Intre timp ce lucru a făcut pe pământ?
7. Ce a împlinit venirea lui Isus pe pământ?
8. Explică cauza înmulțirii fărădelegilor pe pământ în anii din urmă!
9. Când și în ce chip a fost făcut „lucrul pregătirii drumului înaintea Domnului“?
- 10, 11. Ce profeții mari s'au împlinit în timpul războiului mondial și prin evenimentele ce l'au urmat imediat?
12. Arată legătura între venirea întâie și a doua a Domnului!
13. Ce este Watch Tower Bible and Tract Society? Explică cum se aplică cuvântul „Societate“!
- 14, 15. Ce arată atât de lămurit faptele, ca și lucrurile corespunzătoare ale împlinirii din Matei 24 : 45—47?
- 16, 17. Cu ce ocazie a exprimat Isus cuvintele din Matei 24 : 14? De unde putem ști precis timpul împlinirii acestei profeții și porunci? Cine și cum îndeplinește lucrul acesta?

18—20. Ce scop are mărturia în timpul de față? „După aceasta vine sfârșitul“, ce fel de „sfârșit“? De ce natură și însemnătate este lucrarea Societății?

21, 22. Arată împlinirea a ceea ce a fost preumbrat prin experiențele lui Ilie și a lui Eliseu.

23—27. Descrie îngrijirea lui Iehova cu privire la înaintarea mărturiei și a lucrului! Ce arată aceasta lămurit în privința purtării Societății cu organizația și lucrul lui Dumnezeu?

28, 29. Care este cauza și scopul atacării lucrului propovăduirii adevărului? Pentru ce este mai cu seamă acum atât de pronunțat atacul?

30, 31. Arată că cele spuse de Isus despre preoțimea izraelită intrucât identifică sămânța lui Satan? Ce fel de agenți a căutat Satan și pentru ce? Explică pentru ce a putut Satan să-i amăgească atât de ușor? Ce dovedește acest atac îndreptat împotriva lucrului Societății?

32—34. Citează astfel de texte din cari reesă, că ce pot aștepta aceia, cari cu credincioșie servesc pe Dumnezeu și îl urmează pe Isus! Cum arată persecuțiunea starea celor a) cari iau parte la persecuțiune, și b) a celorlora, cari sunt persecutați?

35. Explică motivul pentru ce poporul lui Dumnezeu este atât de hotărât întru vestirea evangheliei împărăției!

36, 37. Ce atitudine are Societatea în privința împărăției lui Dumnezeu?

38. Ce să înțelegem sub curaj? În ce chip a dovedit rămășița prin purtarea sa curaj adevărat? De unde vine încrederea lor?

39, 40. Cum descrie Apocalipsul 12 : 17 cauza atacului dărz îndreptat împotriva rămășiței? Descrie sistemul lui Satan pentru împiedecarea lucrului de mărturie a martorilor lui Dumnezeu!

41, 42. Ce scop bun servește persecuțiunea de acest fel? Ce efect are persecuțiunea asupra servilor credincioși ai lui Dumnezeu?

43. Citează cuvintele mângăietoare și încurajatoare ale Domnului, pe care le-a adresat acelor, cari cu credincioșie vestesc evanghelia împărăției cum citim în I Petru 4 : 12—14!

W. T. 15. Decembrie 1930.

Ocrotirea celor neegoiști.

„Domnul păzește pe toți cei ce-l iubesc.“ — Psalm 145 : 20.

IEHOVA este drept, pentru aceasta totdeauna lucrează după dreptate. De sub regula aceasta nu există excepție. Când faptul acesta s'a înrădăcinat bine în mintea creaturii sale, prin aceasta este mai bine înzestrată pentru păzirea cu stăruință a neprihănirii sale.

Iehova este înțelept și niciodată nu ar putea săvârși ceva greșală. Recunoașterea acestui fapt face pe creatură ca să învețe înțelepciunea. Iehova este desinteresat neegoist, din acest motiv este iubire. Cunoașterea acestui fapt îi dă putința creaturii, ca să iubească. Iehova este izvorul a toată viața și s'a îngrijit în mod desinteresat (neegoist)

de viața creaturilor sale. Din iubire curată a câștigat viață prin fiul său iubit Isus Christos. Afară de aceasta nu există altă cale pentru ajungerea vieții vecinice. Cei ce nu primesc viață pe această cale, trebuie să piară. Recunoașterea acestui fapt îl face în stare pe creatură, ca să privească la Dumnezeu prin Isus Christos și să trăiască.

Iehova este Atotputernic, și puterea lui lucrează totdeauna spre bine. El este marele îngrijitor, care poartă grije de păstrarea acelor creaturi ale sale, cari împlinesc prescripțiunile sale neschimbate. Suma poruncilor lui Iehova este iubire: „Împlinirea legii este iubire.“ (Romani 13 : 10) Recu-

noașterea acestui fapt ne lămurește, că este absolut necesar să stabilim în ce stă iubirea. Dumnezeu are să păzească și să elibereze pe cei ce-l iubesc.

Întrebarea de discuție

* Din Biblie mai cu seamă aceia au folos, cari fiind pe pământ sunt chemați pentru împărăție și cu bucurie au primit chemarea aceasta. Aceștia învață în primul rând, că din ce cauză a făcut și a exprimat regula aceea, că va păstra pe toți aceia cari îl iubesc. Cauza este cuprinsă în declarația următoare. Scopul principal este curățirea numelui și cuvântului lui Iehova Dumnezeu. Eliberarea și ocrotirea creaturilor sale este numai o chestie de rangul al doilea.

* Dumnezeu a creat pământul pentru om, și după aceea a creat pe om pentru popularea pământului. Un contract sau legământ tacit a existat în privința aceea că omul este dator să fie totdeauna ascultător față de Dumnezeu. Dumnezeu este totdeauna credincios în partea legământului său. Dacă omul și-ar fi păstrat nealinsă datorința sa, atunci totdeauna numai față de Creatorul său s'ar fi închinat. Lucifer a dorit această închinare pentru dânsul, pentru aceasta a început să înduplece pe om să calce legământul său. Prin purtarea aceasta a provocat Lucifer (acuma Satan) pe Dumnezeu, ca să creeze pe pământ o astfel de ființă, care și prin probe să-și poată păstra neprihănirea. Satan deci a pus la îndoială cuvântul și puterea lui Iehova, și aceasta cuprinde în sine și numele lui Iehova. Afară de aceasta, Satan l'a numit pe Dumnezeu mincinos în fața Evei. De atunci începând și până azi următoarea întrebare așteaptă deslegare: Cine a spus adevărul, și cine a mintit?

* Dacă Iehova ar neglija să câștige pe pământ o astfel de ființă, care totdeauna și-ar putea păstra neprihănirea sau curățenia, atunci întrebarea ivită s'ar rezolva spre pierderea lui Iehova. Dacă însă Dumnezeu crează pe pământ astfel de ființe sau ființe, cari în toate împrejurările își păstrază neprihănirea, în acest caz întrebarea este rezolvată în spre paguba lui Satan și este dovedit că Satan este o ființă mincinoasă, iar cuvântul lui Dumnezeu se dovedește de adevărat.

* Dumnezeu Atotputernic ar fi putut crea și astfel de ființă, care vrând, nevrând ar fi fost silită la aceea, că să se supună; aceasta însă nu ar fi justificat sau curățit numele lui Dumnezeu, deoarece o ființă de acest fel nu ar fi fost înzestrată cu voință liberă, și și ocazia lui Satan ar fi fost mărginită pe terenul facerii fărădelegi. Supremația puterii lui Dumnezeu prin aceasta fără îndoială ar fi fost dovedită, dar rămânea deschisă totdeauna întrebarea, că creatura nu și-ar fi păstrat neprihănirea. Dumnezeu stabilește ca o regulă de bază faptul, că iubirea trebuie să îndemne pe ființă la păstrarea cinstei sale, și că El va păzi pe toți aceia, cari astfel vor fi mânați la activitate și credincioșie.

* Isus s'a luptat pentru cuvântul și numele lui Dumnezeu. Este scris despre dânsul că a fost iubitul Părintelui său; prin urmare totdeauna a trebuit să iubească pe Părintele său, și El a fost îndemnat de iubire neegoistă la lupta pentru renumele Părintelui său. (Proverbe 8 : 30) Isus cu bucurie s'a învoit la aceea, ca să fie transformat de la natura spirituală la cea omenească, și ca om desăvârșit pe pământ a dovedit, că cuvântul Tatălui său este adevăr, și numele său este demn pentru laudă vecinică. Că în scopul acesta s'a supus de bună voie Părintelui său și că la aceasta n'a fost silit, dovedește însemnarea despre Isus, cum urmează: „Tu iubești dreptatea și urăști nelegiuirea; deaceia unsu-te-a Dumnezeu, Dumnezeul tău cu uleiul bucuriei mai mult decât pe soții tăi.“ (Psalm 45 : 8) „Imi place să fac voia ta Dumnezeule meu și legea ta este înăuntrul meu.“ — Psalm 40 : 9.

* Pentru stăruința neegoistă față de adevăr și pentru ura sa față de răutate și fărădelege a numit Dumnezeu pe Isus la slujba cea mai importantă a organizației sale. A fost incredintat cu slujba, ca să dovedească că omul chiar și în cele mai grele împrejurări își poate păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, și în aceasta El a avut un succes hotărîtor. În interesul omului căzut, prin credincioșia lui până la moarte a câștigat prețul de răscumpărare și prin înălțarea sa la cer a deschis calea și pentru alte creaturi, ca să-l urmeze pe urmele sale; însă faptele sale n'au primit îndemnul în vederea răsplatei. El a fost îndemnat la urmarea drumului făcut de iubirea lui față de Dumnezeu, și Dumnezeu asemenea numai de iubire îndemnat l'a păzit și preamărit pe Isus.

Adevărul

* Când Isus a început să îplinească partea lui din legământul, pe care l'a încheiat cu Iehova, atunci a început la luptă prin vestirea adevărului. Ce este adevărul? Tot ce spune Iehova este adevăr. Isus a răspuns la întrebare când a zis: „Cuvântul tău este adevăr.“ (Ioan 17 : 17) Ceiace spune Satan sau oricine împotriva cuvântului lui Dumnezeu, este minciună. Isus a declarat, că Satan a fost mincinos dela început și nu a fost în el adevărul. (Ioan 8 : 44) Pentru aceasta a stat Isus cu ocazia întrebării discuției cu totul de partea lui Iehova și a luptat împotriva mincinosului Satan și a reprezentanților folosiți de el. Adevărul formează deci întrebarea cea mare a discuției, deoarece aceasta cuprinde în sine și cuvântul și numele lui Dumnezeu.

* După ce am recunoscut întrebarea discuției și slujba aleasă și ocupată de Isus, ușor putem înțelege pentruce a zis: „Învățătura mea nu este a mea, ci a celui care m'a trimis pe mine.“ (Ioan 7 : 16) Cu alte cuvinte, adevărul este acela pe care îl spune Dumnezeu; acesta nu este știința omului. Dacă cineva vorbește și posedă adevărul, aceasta a primit-o dela Dumnezeu. Cinstirea oamenilor

pentru adevăr, înseamnă nesocotirea lui Dumnezeu. Afară de aceasta Isus a mai zis: „Cel ce m'a trimis pe mine adevărat este.“ „Și cuvântul pe care l'auziți, nu este al meu, ci a Tatălui care m'a trimis pe mine.“ — Ioan 8 : 26; 14 : 24.

¹² Isus și pe mai departe a căutat să înduplece pe ascultătorii săi, că Iehova, Părintele totdeauna vorbește adevărul, și că El Isus pentru aceea a venit pe pământ, ca să pună mărturie pentru adevăr. Aceasta a socotit-o partea cea mai importantă a slujbei sale. Aceasta a și dovedit-o, când a zis: „Eu pentru aceasta m'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr.“ (Ioan 18 : 37) Nimenea nu putea fi în îndoielă chiar și în cea mai mică măsură, despre faptul, că Isus ce purtare dovedește. El în toate împrejurările a fost de partea adevărului și din acest motiv totdeauna numai lângă Părintele său a ocupat loc; aceasta pentru aceea s'a întâmplat așa, pentru că El a iubit pe Părintele său.

¹³ Calea adevărului curat, pe care a umblat Isus a adus asupra lui atacurile continue a dușmanului Satan. Isus însă nu s'a speriat de aceasta, ci a pășit mai departe pe calea adevărului, fiind pe deplin devotat lui Iehova. El a stăruit lângă aceea, ca cu curaj și cu sinceritate să vestească adevărul acelor cari îl ascultau. Satan în tot timpul slujbei sale a fost persecutat, și Satan totdeauna s'a silit ca să nimicească pe Isus.

¹⁴ Satan a răsculat pe popor împotriva lui Isus; pentru aceasta stă scris: „La ai săi a venit, dar ei nu l-au primit.“ Conducătorii lui Izrael, cari au mărturisit că sunt servii lui Dumnezeu, au fost folosiți de Satan pentru persecutarea lui Isus până la moartea sa. Isus a văzut cum defaimă poporul pretutindenea numele Părintelui său și cum aparține pe mincinosul Satan, și din pricina aceasta a suferit mult. Din sinagogi l-au scos afară, în locurile unde se aduna îl înjurau, îl deportau înaintea judecătorilor, l'au învinuit pe nedrept cu multe fărădelegi, l'au judecat pe nedrept și l-au omorât mișelește. Dumnezeu la orice caz ar fi putut împiedeca suferințele lui Isus. El ar fi putut reține puterile răului cari au înconjurat pe Isus, dar faptul, că nu a făcut aceasta, dovedește, că Dumnezeu nu a împiedecat pe Satan în năzuința sa să dovedească amenințarea și provocarea sa, și lui Isus i-a dat ocazie ca să arate că omul în toate împrejurările își poate păstra neprihănirea, și că Satan este mincinos, iar Dumnezeu este drept.

¹⁵ Care a fost cauza sau pornirea, că Isus și în aceste grele încercări și-a păstrat neprihănirea? Oare acela era motivul că spera la răsplata cinstei de a fi mai marele organizației lui Dumnezeu? Nicidecum! El a făcut aceasta din iubire față de Părintele său. El a iubit dreptatea și a urit nedreptatea și pentru Părintele său s'a avântat în luptă în interesul dreptății, și întotdeauna va stăruia lângă dreptate. Din numele și cuvântul Părintelui său, adversarul a făcut o întrebare de discuție și Isus cu bucurie s'a avântat în luptă pentru cauza

Părintelui său drept. Legea adevărată a lui Dumnezeu a fost întipărită în inima sa și El a avut plăcere, ca să cinstească numele Părintelui său. (Psalm 40 : 9) Că persecuțiunile și suferințele nu de aceea le-a suferit, ca să se împărtășească de ceva cinste nouă, se dovedește cu convingere prin cuvintele sale exprimate în formă de rugăciune la sfârșitul călătoriei sale: „Și acum Tată proslăvește-mă la tine însuși cu slava pe care o aveam la tine înainte de a fi lumea.“ (Ioan 17 : 5) Apostolul mai adaugă cu privire la Isus: „Care nu s'a uitat la ocări, a suferit crucea în vederea bucuriei viitoare.“ Bucuria viitoare a constituit-o faptul, că odată la timpul hotărât de Dumnezeu va avea ocazie ca să curățească numele și cuvântul Părintelui său.

¹⁶ Cei trei ani și jumătatea de serviciu ce a făcut Isus, nu i-a folosit pentru dezvoltarea unui caracter. Timpul acesta i-a fost croit, și pentru aceea l-a folosit, ca să vestească cuvântul, adevărul Părintelui său, și să dovedească, că Părintele său are dreptate, și că numele Părintelui său merită toată cinstea; și că pornirea pentru această activitate a sa a format-o iubirea sa neegoistă față de Părintele său. Deoarece Isus a iubit pe Părintele său și a dovedit neegoismul său chiar și în cele mai grele încercări, prin devotamentul său neclintit față de Părintele său, și Dumnezeu i-a păstrat existența și l'a ridicat din morți la slujba cea mai mare a organizației sale, și i-a dăruit un nume mai presus de orice alt nume.

Cuprinde în sine și pe alții

¹⁷ Lucrurile acestor cu privire la Isus, pentru aceea le pertractăm aici deoarece prin acestea este stabilit cu hotărâre regula, pe care Dumnezeu de aceea a stabilit-o ca creaturile sale, cari doresc să se bucure de favoarea sa și să rămână în ea, să se poată conforma acestor reguli. Națiunea Izraelului a primit harul lui Dumnezeu, însă în urma necredincioșiei și a egoismului — cu excepția câtorva — s'a dat de partea dușmanului. Dumnezeu din rămasășia mică a Izraelului a organizat adunarea aleasă și a lăsat prin învățăceii săi credincioși să se vestească adevărul și altora, ca și aceia să se dea de partea adevărului. Oamenii au auzit adevărul dela Rusalii începând, și mulți au venit la Domnul. Dar nu toți s'au alăturat Domnului din acelaș îndemn. Din epistolele apostolilor se arată, că chiar la început au fost unii în adunare cari au căutat interesele lor proprii, și egoiștii au umblat un timp careșcare în lumină, iar în urmă au căzut. O ciată mai mică a ținut laolaltă în rânduri strânse, și cu multă stăruință și-a păstrat neprihănirea. Ce a îndemnat pe oamenii aceștia, ca să stăruiască cu drept și credincioșie? Apostolul răspunde: „Căci dragostea lui Christos ne strânge (îndeamnă)“ (II Corinteni 5 : 14) Nu iubirea față de Christos, ci iubirea lui Christos, anume iubirea aceea, care este asemenea iubirii lui Christos; această iubire a fost pornirea și este și azi pornirea, ca

cineva să păstreze neprihănirea sa și cu credincioșie să stăruie lângă Domnul. Iubirea lui Christos înseamnă predare neegoistă față de Dumnezeu, și după cum spune apostolul, o astfel de stăruință a ținut și pe apostoli lângă Domnul. Aceasta trebuie să se referă la toți aceia, cari își păstrează credincioșia.

¹⁸ Incepând cu data decând apostolii și-au sfârșit călătoria de pe pământ, până la a doua prezență a lui Christos, o ciată mică într'adevăr a fost credincioasă față de Dumnezeu. Cam în jurul anului 1879 a început Isus Christos la lucrul pregătirii drumului înaintea lui Dumnezeu, și lucrul acesta a continuat până în 1918, când Domnul deodată a venit la templul său. (Maleahi 3 : 1) În timpul acela adevărurile fundamentale au fost restabilite pe rând pe seama celor credincioși, ceea ce aceștia au vestit și altora. Unii au ascultat de adevăr și l-au primit cu bucurie, însă faptele pe cari acuma le vedem arată, că majoritatea acelor, cari au primit atunci adevărul înțelegându-l, l-au primit din egoism și nu din iubire curată. Aceștia așa au privit adevărul ca și religia cea mai bună a veacului. Căci doară din adevărul prezent s'a dovedit, că Dumnezeu nu a făcut un loc pentru chinul vecinic, că învățătura despre chinul vecinic este numai o minciună a Diavolului, și din acest motiv nici acela, care primește adevărul, și nici altul nu ajunge în locul chinului vecinic. Aceasta a adus mare ușurare inimii lor, că pot să încunjură presupusele chinuri ale iadului.

¹⁹ Atunci au recunoscut în oareșcare măsură, că ce este răsplata cerească, și mulți au dorit cu mare speranță să meargă în cer, deoarece s'au împărtășit de chemare în cer și chemarea aceasta au primit-o. Adeseori se putea auzi din gura acestora declarații de acest fel: „Numai dacă aș intra cumva în cer, aș fi mulțumit pe deplin. M'aș bucura și de aceea, dacă barem pe ușa din dos aș putea intra.“ Se poate vedea ușor că la unii ca aceștia motivul principal pentru care au primit adevărul și l-au servit, a fost îngrijirea de sine, binecuvântări asupra persoanei sale, cinste și mărire.

²⁰ Adeseori se putea auzi: „Ce minunat va fi când vom ajunge în cer! Sunt în posesiunea unei mici părți a adevărului, am dezvoltat un caracter, care se apropie mai mult de perfecțiune, ca caracterul altora, și pentru aceasta Dumnezeu mă va primi în cer, ca acolo să-i ajut la guvernarea lumii.“ Aceștia nu au primit iubirea adevărului. În să evenimentele de mai târziu dovedesc, că unii și în timpul acesta și-au însușit iubirea adevărului. Indemnul acestora pe terenul activității a fost iubirea fără interes.

Timpul judecății

²¹ Textul anului 1931 îl formează cuvintele: „Domnul păzește pe toți cei ce-l iubesc“, ale psalmistului, și pe acesta acuma îl vor aprecia cu atât mai mult, întrucât adunarea, aleasă a lui Dumnezeu cumă poate să-i înțeleagă înțelesul mai clar ca

până acuma. Este fapt sigur, că acesta descoperire o lege generală a lui Dumnezeu, dar este sigur și aceea, că textul acesta nu se putea aplica potrivit înainte, de venirea Domnului la templul său. Atunci a început judecata și aceasta trebuie să se înceapă la aceia, cari au primit chemarea în casa regală a lui Dumnezeu. (Psalm 11 : 4; I Petru 4 : 17; Maleahi 3 : 1—4) În acest timp se întâmplă descoperirea „celui ce lucrează fărădelegea“ și descoperirea „servului credincios“. Dumnezeu, după cum a promis, arată acuma credincioșilor lucrurile acelea de mai înainte, cari s'au întâmplat ca și împlinirea profetiilor; le descoperire și alte lucruri noi, și chiar înainte de împlinirea lor le arată înțelesul. (Isaia 42 : 9) Aceste adevăruri îndeamnă la o alipire mai strânsă de Dumnezeu pe aceia, cari au îndemnuri drepte, și îi îndeamnă, ca să preamărească pe Domnul prin cântarea cântării celei noi.

Iubire

²² Ce este iubirea? Iubirea este expresiunea desăvârșită a neegoismului. Despre Cel prea Înalt citim: „Dumnezeu este iubire.“ Despre nici una din faptele lui Dumnezeu însemnate în Scriptură nu se poate spune, că dovedește egoism. Ceea ce face, face din iubire. Nici o ființă nu poate aduce ceva folos lui Dumnezeu, pentru aceasta nici vorbă nu este, că Dumnezeu ar fi condus de interes personal în faptele sale. Astfel deci în înțelesul Scripturii iubirea se poate considera ca expresiunea desăvârșită a neegoismului.

²³ Porunca cea mai importantă a legii, pe care Dumnezeu a dat-o lui Izrael, și pe care Isus a repetat-o, așa sună: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.“ (Matei 22 : 37) „Inima“ înseamnă aceea parte a creaturei, în care locuiește pornirea faptelor; pentru aceasta se spune, că este cuibul iubirii și a simțământului. „Sufletul“ înseamnă toată ființa, toate părțile ființei; iar „cugetul“ aceea parte a creaturii, care servește spre examinarea adevărului descoperit în Scriptură, pe care comparându-o cu faptele, deduce și stabilește voința lui Dumnezeu. Cel ce iubește pe Dumnezeu, toate aceste capacități trebuie să le consacreze lui Dumnezeu. Devotamentul neegoist față de Dumnezeu îndeamnă creatura, ca să facă cu bucurie voia lui Dumnezeu, cugetând bine, că este privilegiul și datorința sa, să servească astfel pe Creator, dela care se pogoară toate lucrurile bune. Iubirea nu înseamnă înduioșare sau sentimentalism, ci înseamnă un devotament nestrămutat și neegoist a creaturei față de Creatorul său.

²⁴ S'ar putea ivi întrebarea, că oare porunca lui Dumnezeu, că creatura să-l iubească, nu dovedește egoism din partea lui Dumnezeu? Nicidecum! Dumnezeu a dăruit omului viața cu privilegiul, ca s'o și păstreze în caz că dovedește supunere deplină. Satan a folosit puterea sa, ca să înduplece pe oameni la credincioșie, devotament și cinse față de el și astfel a întors omenirea dela

Dumnezeu și a jefuit-o de viață și de dreptul de viață. Numai Dumnezeu este izvorul vieții. Dumnezeu spre binele omului a poruncit, ca să-l iubească, ca astfel să păzească pe om de cel rău și de soarta răului. Cel mai rău dușman al omenirii este Satan, și și lui Dumnezeu tot-el îi este dușmanul cel mai neîmpăcat. Dumnezeu este cel mai bun prieten al omului și pentru aceasta binele lui însuși îl slujește, dacă din iubire se consacrează lui Dumnezeu. Supunere față de porunca mare cea dintâi, înseamnă supunere deplină și necondiționată a creaturii, față de cel mai bun prieten al său, iar ca urmare, supunerea înseamnă binele, fericirea și viața vecinică a omului. Deci această poruncă a fost dată din iubire curată.

Satisfacție

²⁵ „Sfințirea“ înseamnă o separare (deosebire) deplină și necondiționată pentru un anumit scop. Isus s'a rugat în interesul celor 11 învățați credincioși ai lui: „Sfințește-i prin adevărul tău: Cuvântul tău este adevărul.“ (Ioan 17 : 17) Rugăciunea lui Isus a fost rostită, ca acești bărbați credincioși lui Dumnezeu, să se consacreze cu totul lui Dumnezeu și serviciului, și aceasta trebuie să se întâmple cu ajutorul adevărului. Aceasta înseamnă, că trebuie să aibă cunoștința adevărului și afară de aceasta mai trebuie să-și însușească și iubirea adevărului; aceasta se dovedește prin devotamentul deplin și necondiționat față de adevăr, deoarece adevărul este cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă deci, că ocupă loc cu totul de partea lui Dumnezeu, deoarece tot ceea ce spune, este adevăr.

²⁶ Apostolul Pavel se adresează bisericii, și vorbește despre aceia, cari acuma în timpul din urmă cad sub judecată, deoarece nu și-au însușit iubirea adevărului. (II Tesaloniceni 2 : 10) Ce înseamnă însușirea iubirii adevărului? Aceasta fără îndoială înseamnă aceea, că cineva primește adevărul și se consacrează cu totul și fără interes personal adevărului, prin care fapt cinstește laudă și curățește numele și cuvântul lui Dumnezeu. Din aceasta rezultă, că cel ce dispune de iubirea adevărului și cunoștința aceasta o folosește în scopuri egoiste, acela nu și-a însușit iubirea adevărului. Cel ce-și însușește iubirea adevărului, acela va fi sfințit prin adevăr; alții însă nu vor fi sfințiți.

²⁷ Scriptura descopere acea hotărâre a lui Dumnezeu, că pe om îl eliberează și răscumpără prin sângele de jertfă a fiului său iubit, și alege dintre omenire o mână de oameni, cari cu bucurie suferă împreună cu Isus Christos, și vor și domni împreună cu El; afară de aceasta Dumnezeu voiește ca Isus Christos și urmașii săi credincioși să fie „servul ales“, casa regală, uneltele ascultătoare, întru executarea hotărârilor viitoare ale lui Dumnezeu. Aceasta este descoperirea adevărului.

²⁸ Pentru ce dorește Dumnezeu să ducă la îndeplinire hotărârile sale prin aceste unelte? La aceasta mulți răspund, că Dumnezeu caută să înde-

părteze pe Diavol, ca să nu prindă în cursă pe oameni, și voiește să mântuie pe cât mai mulți și să-i ducă în cer, iar pe alții aici pe pământ vrea să-i elibereze. După aceea — spun ei — pe unii Dumnezeu îi invită în cer prin chemarea înaltă, și aceștia dacă primesc chemarea vor fi luați în cer și vor da mână de ajutor la guvernarea universului și la restatornicirea lumii. Cei ce numai atâta văd, nu apreciază scopul principal al lui Dumnezeu cu privire la mântuirea și binecuvântarea omenirii.

²⁹ Scopul cel mai de frunte a lui Dumnezeu este acela, ca să deslege această mare întrebare de discuție în spre justificarea numelui și cuvântului său și spre binele creaturilor sale.

³⁰ Răscumpărarea omului, mântuirea bisericii lui Dumnezeu și glorificarea membrilor este numai o chestie de ordin secundar pe lângă scopul principal și original al lui Dumnezeu.

³¹ Cei ce ajung la cunoștința după înțeles a adevărului despre răscumpărarea, glorificarea bisericii și restatornicirea lumii, precum e descoperit în Scriptură, și cei ce primesc acestea cu brațele deschise, ca prin aceasta să se bucure de avantaje personale, aceia nu primesc iubirea adevărului. Aceia însă, cari ajung la cunoștința adevărului și după aceea se consacrează din iubire curată lui Dumnezeu, ca și ei să aibă o mică parte întru curățirea numelui și cuvântului lui Dumnezeu, aceia nu numai adevărul, dar și iubirea adevărului au primit-o. Aceștia iubesc pe Dumnezeu, deoarece tot ce spune, este adevăr. Aceștia iubesc dreptatea și urăsc fărădelegea, deoarece Dumnezeu este drept și desăvârșire, dar Satan dimpotrivă este nedrept, nelegiuit în toate privințele și toate câte spune sunt minciuni.

³² Cei ce din iubire primesc adevărul, ocupă o poziție hotărâtă de partea lui Dumnezeu, fără să țină seamă, dacă aceasta le va asigura ceva cinste și mărire personală. Pe aceștia adevărul îi sfințește. După cum Isus a fost mulțumit cu aceea, dacă poate să reprimească mărirea ce a avut-o mai înainte, astfel și urmașii lui credincioși sunt mulțumiți cu aceea, dacă pot să primească orice stare, pe care Dumnezeu o vede de bine pentru dânșii. Ținta lor finală este aceea, ca stând de partea Domnului să cinstească și să laude numele său și să facă lucruri cari sunt plăcute înaintea lui.

Bucuria Domnului

³³ Când Domnul a apărut în templul său să facă judecata, a găsit două clase deosebite una de alta, cari amândouă s'au împărtășit de cunoștința adevărului, dar numai o clasă și-a însușit iubirea adevărului. Clasa egoistă a așteptat, ca la venirea Domnului să fie glorificată în cer. Deoarece aceștia cari au făcut parte din clasa aceasta s'au dovedit egoiști, și iubirea față de ei înșiși a fost mai mare decât iubirea lor pentru preamărirea numelui și cuvântului lui Iehova. Decând au cunoscut adevărul, speranța lor au concentrat-o mai cu seamă asupra faptului, ca să fie cu Domnul și să

domnească împreună cu El, și ca să se bucure în plin de acest mare favor și cinste; ei au sperat că această speranță a lor se va realiza în 1914. Anul 1914 a trecut, a sosit și 1918, dar speranța lor pentru glorificarea lor nu s'a împlinit. Domnul în cuvântul său pe clasa aceasta o numește „serv rău“, care așa vorbește în inima sa: „Domnul meu întârzie să vină acasă“. Clasa aceasta crede, că Domnul și-a amânat venirea în privința aceea, ca să-i ridice în cer; aceștia s'au amărit și au început să bată pe frații lor dela aceeaș mamă. Dacă aceștia, cari se numesc clasa „servului rău“ ar fi însuși iubirea adevărului, ar dovedi altă purtare și în loc să fi așteptat din egoism glorificarea lor, ar fi trebuit să aștepte pe Domnul și să fi reprezentat interesele împărăției.

³⁴ Pe cealaltă clasă Domnul o face cunoscută sub numele „serv credincios și înțelept“, și când a venit la judecată i-a găsit făcând tot ce au putut face întru lauda numelui și a cuvântului său. Cei ce formează clasa aceasta, au primit iubirea adevărului, și cu umilință fac tot ce pot întru îngrijirea intereselor împărăției; aceștia doresc să lauda numele lui Dumnezeu.

³⁵ Cuvintele profetice rostite de Isus, cari se pot aplica la timpul venirii la templul său, și în prezent sunt adresate aceloră, cari au primit iubirea adevărului, sunt cam următoarele: Ați fost credincioși în cele puține (anume ce au avut la îndemână), peste mai multe lucruri vă voi pune; intrați în bucuria Domnului. Domnul se bucură de aceștia, îi adună sub mantia dreptății (ce înseamnă aprobarea lor) și în templu, și le descoperă înțelesul cuvântului său: „Bucuria Domnului.“ Numai aceia, cari ș-au însușit iubirea adevărului, intră în bucuria Domnului și pot să aprecieze înțelesul acestei declarații. Dacă cineva într'adevăr se găsește în bucuria Domnului, iubește pe Dumnezeu; și dacă stăruiește până la sfârșit în starea aceasta cu credincioșie, atunci îl va păzi Dumnezeu așa după cum a promis.

³⁶ Acuma ar putea să spună cineva; care este un colportor oficial: „Mie-mi cauzează mare bucurie că pot să umblu cu cărți pe la case, cărțile le pot pune în mâna poporului, deoarece știu, că cunoștința ce o primesc ei din cărți le va servi spre bine și înseamnă o ușurare pentru dânsii; din aceasta știu că am intrat în bucuria Domnului.“ Aceasta este o interpretare foarte greșită a „bucuriei Domnului“. Cel ce vorbește astfel, numai aceea arată, că prin facerea de bine față de alții se complace; el într'adevăr face lucru bun, dar nu aceasta este „bucuria Domnului.“

³⁷ Isus s'a bucurat că poate să facă voia Părintelui său, aceasta a cuprins în sine vestirea adevărului, dar nu aceasta a fost „bucuria, care l-a așteptat“. Afară de aceasta când Isus a vestit adevărul cu zel, a servit de țintă pentru tot felul de persecuțiuni, pentru că astfel a vestit adevărul. El a fost „bărbatul suferințelor și al durerilor“.

L-au învinuit cu tot felul de fărâdelegi, l'au ocărit și bătjocorit, dar El a stat neclintit lângă vestirea adevărului, cu toate că a știut că trebuie să sufere moarte înjosoare. Dar în vederea bucuriei celei mari, care-l aștepta, nu a luat seamă la suferințele, pe cari trebuia să le supoarte pe cruce.

³⁸ „Bucuria care l-a așteptat“ a fost următorea: El a știut, că odată va avea parte de marele privilegiu, că va vedea că întrebarea cea mare din discuție se va rezolva spre binele Părintelui său, și va curăți numele Părintelui său. El a fost gata să treacă prin foc și apă, ca să ajungă ținta aceasta. După învierea și înălțarea sa la cer, fără îndoială ar fi fost gata la aceea, ca să alunge pe Satan și întrebarea s'o justifice înaintea tuturor creaturilor. Inșă după cum citim Iehova așa a vorbit către El: „Sezi de-a dreapta mea, până când voi supune pe dușmanii tăi așternut picioarelor tale.“; și supunându-se voinței Părintelui său, s'a învoit la aceasta. — Evrei 10 : 12, 13.

³⁹ Dumnezeu în 1914 a ridicat pe tron pe fiul sau iubit și așa avorbit către dânsul: „A sosit timpul activității; du-te și domnește între dușmanii tăi!“ (Psalm 2 : 6; 110 : 1, 2) Atunci a început războiul în cer, și Isus Christos a biruit. Atunci a sosit bucuria ce-l aștepta — bucuria Domnului — deoarece atunci într'adevăr s'a apucat ca să arunce pe Satan jos din cer și să curățească numele Părintelui său. Când Isus a venit la templul său și a început să strângă la sine pe cei credincioși, i-a invitat să „întră în bucuria Domnului“. Este deci evident, că bucuria Domnului, de care au acuma parte credincioșii, și de care vor avea parte și deacum încolo, stă din faptul, că numele și cuvântul lui Iehova să fie curățit, și în lucrul acesta și ei au parte.

⁴⁰ Un alt colportor spune: „Când ies afară și vestesc adevărul din casă 'n casă, am multe suferințe. Cu bucurie doresc să ies afară și să pun mărturie despre numele lui Dumnezeu, dar sunt foarte simțitor și fricos, îmi cauzează suferință, dacă cineva strigă răutăcios la mine. Adeseori mă întreb mirat, oare nu înseamnă aceasta aceea, că nu sunt uns, și că am atras asupra mea mânia Domnului?“ Aceasta frică și lipsă de curaj nu este încă dovadă, că cineva nu ar fi fost uns: Satan și unelele sale au cauzat multe suferințe lui Isus, și membrele corpului său pot aștepta astfel de tratament. Satan și unelele sale adeseori cauzează acuma deținerea, întemnițarea și persecutarea unor martori credincioși ai Domnului. Pe acești martori îi ocăresc ca și pe niște oameni de nimica, și din timp în timp îi tratează rău în tot modul. Cu toate acestea ei pășesc înainte cu curaj și fac lucrul ce le-o încredințat Domnul; ei știu sigur, că prin purtările lor contribuiesc toți la curățirea numelui și cuvântului lui Dumnezeu, și aceasta le cauzează bucurie. Aceasta este cea mai bună dovadă că au intrat în „Bucuria Domnului“ și s'au împărtășit de ungera din partea Domnului.

⁴¹ Cineva poate să plângă amar în urma persecuțiilor, ocărilor și tratamentului rău din partea „servului rău” și a altor reprezentanți ai Diavolului, dar nu slăbește întru transmiterea vestei încredințate lui. Dacă se poartă așa, pentru că iubește pe Dumnezeu și astfel contribuie la curățirea numelui și cuvântului său, dovedește, că lucrează din iubire, și aceasta este o dovadă puternică pe lângă aceea, că a intrat în bucuria Domnului. Pentru că cineva iubește adevărul și urește fărădelegea, și s'a hotărît că va onora numele lui Dumnezeu, el trece prin viforul persecuțiilor și al ocărilor și totodată simte o bucurie launtrică, că a lucrat drept și cum se cuvine, și că este pe partea Domnului; și aceasta dovedește că într'adevăr a intrat în bucuria Domnului.

⁴² Bucuria Domnului o pune la cale iubirea lui Dumnezeu. Acești credincioși văd că războiul cel mare a Atotputernicului Dumnezeu va fi nu peste mult împlinit, și Dumnezeu dorește ca înainte de acest război să se pună mărturie despre aceasta; și se bucură că cu tot prețul pot să ia parte la aceasta. Conlucrarea lor o cauzează iubirea lui Dumnezeu, prin urmare ei și-au însușit iubirea adevărului. Unii dintre acești credincioși au rupt toate legăturile lor pământești și pe toți aceștia, ca și pe Maestrul, îi urăsc toate națiunile de sub controlul Diavolului; cu toate acestea inima lor este plină de bucuria cunoștinței, că Domnul Isus îi conduce la biruință sigură în privința curățirii, cinstei și laudei numelui și cuvântului lui Iehova. Mănați de această bucurie, ei pășesc înainte, aceștia și-au însușit iubirea adevărului.

Dovada iubirei

⁴³ Promisiunea lui Dumnezeu este pe seama celor ce-l iubesc. După ce știe cineva, că el iubește pe Dumnezeu? Răspunsul este următorul: Prin aceea că ține poruncile lui Dumnezeu, și anume neținând seamă de interesele sale personale, și se bucură de ocaziile acelea, că poate să le împlinească pe acestea, chiar dacă aceasta aduce umilire pentru dânsul. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor lui. Și poruncile lui nu sunt grele.” (I Ioan 5 : 3) Nu este de ajuns ca să spunem numai: Iubesc pe Dumnezeu. Pe El numai aceia îl iubesc de fapt, cari cu bucurie împlinesc poruncile lui, și prin aceasta își dovedesc iubirea față de El și față de cauza sa. „Dacă mă iubiți veți păzi poruncile mele. Cine are poruncile mele și le păzește, acela mă iubește; și cine mă iubește va fi iubit de Tatăl meu. Eu îl voi iubi și mă voi arăta lui.” — Ioan 14 : 15, 21.

⁴⁴ Cel ce nu păzește cu bucurie poruncile lui Dumnezeu, dovedește că nu iubește pe Dumnezeu, de altal oricât ar putea să vorbească despre iubirea lui Dumnezeu. Unșii văd că acuma trebuie să decidă întrebarea cea mare din discuție, și numele lui Iehova va fi curățit prin nimicirea lui Satan și a organizației sale. Ei recunosc lămurit că porunca lui Dumnezeu este următoarea. Voi sun-

teți martorii mei că Eu sunt Dumnezeu. Impărăția cerurilor a sosit; duceți-vă, vestiți vestea aceasta oamenilor. Această evanghelie a împărăției trebuie vestită între națiuni spre mărturie, încă înainte de sfârșit. Mărturia lui Isus vă este încredințată vouă; să fiți credincioși întru vestirea ei. (Isaia 43 : 10—12; 6 : 9—12; Matei 24 : 14; Apocalips 12 : 17) Cel ce este mânat la executarea acestei porunci din iubire adevărată, prin aceasta își dovedește iubirea față de Dumnezeu.

Cei fărădelege

⁴⁵ Fără de oareșcare cunoștință a adevărului nimenea nu poate deveni fărădelege. Dacă această cunoștință o folosește în scopuri egoiste și persecută pe aceia, cari se silesc să cinstească numele lui Dumnezeu, înseamnă nelegiuire. Cel fărădelege nu păzește poruncile lui Dumnezeu și nu iubește pe Dumnezeu. (Ioan 14 : 24) Ei au primit adevărul după înțeles, dar nu din iubire. După ce aceștia au primit adevărul într'o inimă egoistă, îl și folosesc în scopuri egoiste, pentru aceasta „lasă Dumnezeu să vină asupra lor o lucrare de rătăcire, ca să creadă minciuna, ca toți să fie osândiți cei ce n'au crezut adevărul, ci și-au găsit plăcerea în nedreptate.” Aceștia mânați de egoism cam astfel au vorbit către frații lor: „Noi suntem mai sfinți decât voi; noi desvoltăm caracter, și noi vom domni cu Christos în împărăția sa.” Ei zic: „Doamne! Doamne!” dar nu fac voia lui, deoarece nu păzesc poruncile lui. Deci apostolul spune, că umblă pe calea fărădelegii, deoarece nesocotesc legile lui Dumnezeu și le defaimă. Aceștia nicicând nu primesc iubirea adevărului, niciodată nu au fost în bucuria Domnului, și nu-și bat capul ca să curățască numele și cuvântul lui Dumnezeu. Ei sunt orbi față de întrebarea discuției. Ei iubesc mai mult fărădelegea, decât adevărul. Judecata lui Iehova despre aceștia sună astfel: „Eu nimicesc pe toți cei ce fac fărădelege.” — Psalm 145 : 20; II Tesal. 1 : 8; 2 : 8.

Pază

⁴⁶ „Paza” înseamnă o îngrijire de o pază sau ocrotire sigură; păzirea, sprijinul și eliberarea. Aceasta înseamnă o păstrare în locul siguranței. Dumnezeu a promis că va păzi pe toți aceia, cari îl iubesc și El va și împlini aceasta desigur. Aceasta însă nu înseamnă, că Dumnezeu păzește pe ai săi de persecuțiuni, ocări și tratament rău. Precum Maestrul a suportat multe strâmtorări, tot asemenea se va întâmpla și cu urmașii lui. Iehova a păzit viața lui Isus, l-a înviat din morți și l-a mărit în glorie, pentru devotamentului său plin de iubire ce a dovedit față de Dumnezeu până la moarte. Asemenea va face și cu urmașii credincioși ai lui Isus Christos. Dușmanul își îndreaptă acuma atacul împotriva rămășiței, deoarece mărturia lui Isus Christos este încredințată rămășiței, care îndeplinește acuma aceasta cu o credincioșie dovedită față de legile lui Dumnezeu. (Apocalips 12 : 17) Aceasta înseamnă o luptă până la sfâr-

șit. Cei ce iubesc pe Iehova nu trebuie să le fie frică că vor pierde: lupta, pentru că Iehova așa le vorbește: „Fiindcă mă iubește — zice Domnul — deaceia îl voi izbăvi, îl voi ocroti căci cunoaște numele meu. Când mă va chema îi voi răspunde; și voi fi cu el în strămtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi.“ — Psalm 91 : 14, 15.

“ Este un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu, ca prin serviciul fiului său iubit să deschidă cartea Apocalipsului, ca cei credincioși să vadă ce trebuie făcut îngrabă. Aceasta ne apropie de cugetul, că războiul Atotputernicului Dumnezeu nu peste mult va izbucni. Natural nu știm precis când va fi, dar este potrivit din partea fiecărui uns, dacă trează și bucuros împlinește lucrul încredințat lui.

“ Descoperirea Apocalipsului, va face sa mai crească dacă se poate mânia Diavolului și a agenților săi față de unși. „Omul fărădelegii“ se va hotări cu mult mai mult ca până acuma, să împiedice înaintarea adevărului. Nebunia acestei clase va aduce cu sine, că vor fi și mai amăriți și mai răi. Pe de altă parte însă pe iubitorii lui Dumnezeu descoperirea Apocalipsului îi va îndemna la un zel mai mare. Ei se hotărăsc încă și mai mult să pună mărturie cum poruncește. Rămășița înaintea în mijlocul viforului persecuțiilor și a atacurilor mai mari din partea dușmanului. Unii se tem și tremură, dar toți laolaltă cu atât mai armonios și bucuros cântă lauda lui Dumnezeu. Ei iubesc pe Dumnezeu și pășesc înainte spre Armaghedon, și sunt siguri în ce privește biruința.

“ Prin umare textul anual se potrivește întocmai pentru timpul de acuma, și fără îndoială Domnul a îngrijit alegerea lui. Din pricina atacurilor blestemate a dușmanului, este cu atât mai important pentru rămășiță să steie tare. Fără de puterea Domnului nu ar putea sta.

“ Iehova în interesul aceloră își manifestă puterea sa acuma, inima căroră se îndreaptă neîmpărțită către El. (II Cronica 16 : 9) Aceștia sunt aceia, cari iubesc pe Dumnezeu, și iubirea lor o dovedesc prin aceea, că cu bucurie țin poruncile sale. Este cu totul sigur, că nici un consacrat nu și poate păstra curată inima și să-și dovedească iubirea față de Dumnezeu, fără activitate în serviciul Domnului; și aceasta cu atât mai mult, deoarece vestirea evangheliei este porunca lui Dumnezeu. Rămășița, care este pe deplin devotată Domnului, va fi păstrată neconținut pe calea adevărului, și stărueste nestrămutat în credințioșie. Pe când cei ce fac parte din rămășiță astfel continuă în mod legal mărturia, își dovedesc iubirea și devotamentul lor necondiționat față de Dumnezeu. În loc să se sperie de atacul dărz al dușmanului, vor continua cântarea cântării celei noi, deoarece ascultă cuvintele Domnului: „Domnul păzește pe ai săi.“

“ Mântuirea este darul nepretuit de mare al lui Dumnezeu pentru creatura sa, dar biruința adevărului este cu mult mai mult decât aceasta. Nu trebuie să uităm aceea, că cei ce vreau să se împăr-

tășească de mântuire, trebuie să-și dovedească iubirea față de Dumnezeu, iar aceasta numai prin împlinirea cu credințioșie a poruncilor sale o pot face. Aceștia acuma trebuie să-și dovedească neprihănirea. Rămășița a primit adevărul și iubirea adevărului și ei acuma trebuie să ducă roadele dătătoare de viață a Domnului, despre măreția, adevărul și dreptatea sa, la toate națiunile. În lupta aceasta mare, promisiunea Domnului către rămășiță este următoarea: „Scut și pavază este promisiunea sa . . . nici un pericol nu se apropie de cortul tău.“ Intrucât cei ce fac parte din rămășiță își păstrează neprihănirea, vor vedea biruința dreptății și justificarea vecinică a numelui lui Dumnezeu.

Întrebări pentru studiul berean

- 1—3. Pentru ce este atât de lipsă, și ce înseamnă pentru creatură cunoștința faptului, a) că Iehova este drept? b) că este înțelept? c) că este iubire? d) că este izvorul vieții? e) că este Atotputernic? f) că iubirea este împlinirea legii?
4. În spre binele cui s'a scris Biblia? În ce scop?
- 5, 6. Descrie situația, care a pus la îndoială cuvântul și numele lui Dumnezeu! De ce împrejurări atârna rezolvarea întrebării?
7. Ce rol are în legătura aceasta voința liberă a creaturii?
- 8, 9. Explică dacă prețul de răscumpărare a format scopul cel mai important al venirii lui Isus pe pământ! Pentru ce s'a dat lui Isus acest mare privilegiu?
- 10—13. Descrie atitudinea lui Isus față de adevăr și față de izvorul adevărului!
14. Explică pentru ce a urât și persecutat pe Isus poporul său? Pentru ce a permis Dumnezeu persecuționea aceasta?
- 15, 16. Dă dovada pentru ce a suferit Isus cu atâta umilință persecuțiile? Ce a îndemnat pe Părintele, ca să declare pe Isus aprobat și să-l mărească?
- 17—20. Pentru ce numai o mică parte din biserică primitivă a dovedit credințioșie? Pentru ce a căzut majoritatea? Arată, cum în timpul „pregătirii drumului înaintea Domnului“ s'a format o situație asemenea?
21. Arată cât de potrivit și la timp este textul nostru anual!
- 22, 23. Ce înseamnă precis: „să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta? Cu tot cugetul tău?”
24. Dovedește că Iehova nu este egoist când poruncește creaturilor sale ca să-l iubească mai presus de orice!
- 25, 26. La ce s'a cugetat Isus când a zis: „Sfințește-i cu vorbirea ta, cuvântul tău este adevăr.“? Ce să înțelegem sub însușirea iubirii adevărului? Ce formează dovada probabilă, că „adevărul sfințește pe cineva“?
- 27, 28. Ce părere greșită susțin despre scopul lui Dumnezeu cu privire la răscumpărarea omului și a alegerii bisericii? Cu ce texte scripturale importante dovedesc greșit părerea aceasta?
- 29, 30. Care este scopul principal al lui Dumnezeu cu privire la timpul decând Lucifer și omul a fost smuls de la El? Care este scopul secundar al lui Dumnezeu?

Sfârșitul pe pagina 16?